

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Jany Volkové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **T. S.**, narozený dne X
bytem D. 48/459, J.
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, Praha 8

proti
žalovanému: **Městský úřad Jeseník**
sídlem Masarykovo nám. 1/167, Jeseník

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

takto:

I. **Určuje se**, že zásah žalovaného spočívající v evidenci přestupků podle § 125c odst. 1 písm. e) a k) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, zaznamenaných dne 24. 1. 2019 v žalobcově kartě řidiče na základě příkazu Městského úřadu Jeseník ze dne 11. 1. 2019, č. j. MJ/01933/2019/ODSH/Sta, **byl nezákonný.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení **částku 8 800 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Václava Voříška, se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8 – Dolní Chabry.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou dne 23. 4. 2019 domáhal toho, aby krajský soud přikázal žalovanému odstranit z registru řidičů z evidenční karty řidiče záznam údajného přestupku žalobce ze dne 8. 12. 2017, a za něj uložené sankce. V případě, že žalovaný od tohoto nezákonného postupu upustí, požadoval žalobce, aby krajský soud určil, že zásah žalovaného spočívající v evidování údajného přestupku žalobce ze dne 8. 12. 2017 a za něj uložené sankce byl nezákonný.

B. Žaloba

2. Žalobce svůj návrh odůvodnil tím, že příkaz žalovaného ze dne 11. 1. 2019, č. j. MJ/01933/2019/ODSH/Sta (dále jen „příkaz ze dne 11. 1. 2019“), dosud nenabyl právní moci, jelikož žalobce podal proti tomuto příkazu řádně a včas prostřednictvím svého zmocněnce P. K. odpor. Žalobce doplnil, že jeho zmocněnec podal odpor 21. 1. 2019 z e-mailu x@centrum.cz, z podání bylo patrné, že podatelem je zmocněnec žalobce. Jelikož e-mail nebyl podepsán elektronickým podpisem, bylo toto podání v souladu s § 37 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“), potvrzeno z datové schránky zmocněnce dne 26. 1. 2019. Evidence údajného přestupku v registru řidičů je tak nezákonná.
3. V doplnění žaloby ze dne 27. 8. 2019 sdělil žalobce krajskému soudu, že v rámci přezkumného řízení žalovaný zrušil příkaz ze dne 11. 1. 2019, na základě kterého byl proveden v evidenční kartě řidiče záznam údajného přestupku žalobce ze dne 8. 12. 2017 a za něj uložené sankce. Žalobce sdělil, že setrvává na svém návrhu.

C. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 17. 5. 2019 navrhl zamítnutí žaloby. Dále uvedl, že příkaz ze dne 11. 1. 2019 považoval za bezvadný, neboť platí presumpce správnosti veřejnoprávního aktu; příkaz nebyl zrušen a neexistoval tedy zákonný důvod pro odstranění jakýchkoli údajů z evidenční karty v registru řidičů.
5. Dle žalovaného bylo nesporné, že podání odporu nesplňovalo podmínky § 37 odst. 3 s. ř., jelikož k odporu nebyla doložena plná moc k zastupování, což nezpochybňuje ani žalobce. Stěžejní dle žalovaného bylo posoudit, zda byl absolutně vázán § 37 odst. 3 s. ř. a měl žalobce vyzvat k doplnění plné moci. Žalovaný měl za to, že tak činit nemusel s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39. K otázce, zda se v nyní posuzované věci jednalo o zneužití práva ze strany žalobce, odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017-31.
6. Žalovaný dále citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2016, č. j. 6 As 106/2016-31, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval procesní strategií zmocněnce žalobce. Žalovaný uvedl, že proti každému rozhodnutí správního orgánu I. stupně lze podat opravný prostředek a je věcí žalobce, že si jako svého zmocněnce zvolil „profesionálního zástupce“ P. K., který svou procesní strategií připravil žalobce o možnost podat v zákonné lhůtě odpor. Nevyužití opravných prostředků nelze dle žalovaného obcházet zásahovou žalobou. Žalovaný dále uvedl, že k procesní strategii zmocněnce žalobce a dalších osob se již několikrát vyjádřil Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017-31, nebo ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39.

D. Replika žalobce

7. Žalobce ve své replice ze dne 6. 6. 2019 k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, uvedl, že na nyní posuzovanou věc nedopadá a jeho závěry nelze zobecňovat a bez dalšího aplikovat na jiné situace.
8. Dále žalobce sdělil, že při podání odporu využil toho, že lze plnou moc doplnit až na výzvu správního orgánu, aby tak získal čas k jejímu naskenování a zaslání zástupci, s nímž uzavřel dohodu o zastoupení telefonicky. Žalovaný neupozornil žalobce, že pokud bude zastoupen P. K. a nestihne doručit tomuto zmocněnci plnou moc v termínu pro podání odporu, nemusí již odpor vůbec podávat. Ve svém postupu neviděl žalobce žádnou obstrukci či zneužití práva a nebylo mu zřejmé, jak by při vyzvání k předložení plné moci mohlo dojít k relevantnímu zdržení řízení o přestupku. Dle žalobce by mohlo dojít o prodloužení řízení maximálně o 14 dnů.
9. Žalobce dále uvedl, že se v jeho věci jednalo o obvinění ze závažného přestupku a tím spíše měla být chráněna jeho právní jistota, že bude v případě podání odporu bez plné moci jeho zmocněnec vyzván k doplnění této plné moci, jak dovozovala ustálená judikatura. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 1 As 290/2016-33.

E. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

10. Krajský soud z předloženého správního spisu zjistil následující skutečnosti:
11. Žalovaný vydal příkaz ze dne 11. 1. 2019, sp. zn. MJ/23781/2018/ODSH/Sta, č. j. MJ/01933/2019/ODSH/Sta, kterým podle § 90 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), rozhodl tak, že žalobce je vinen z přestupků dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1, písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se dopustil tím, že dne 8. 12. 2017 kolem 10:45 h na ulici Jesenická v obci Česká Ves řídil motorové vozidlo značky Hyundai Lantra RZ X s přívěsným vozíkem PO PL 190-VD RZ X, ačkoliv nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění, dále nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, při řízení vozidla neměl u sebe řidičský průkaz a osvědčení o registraci přívěsného vozíku. Dále žalovaný rozhodl, že je žalobce povinen zaplatit pokutu ve výši 28 000 Kč, a uložil žalobci zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců ode dne nabytí právní moci příkazu. Příkaz byl žalobci doručen dne 15. 1. 2019.
12. Proti příkazu podal dne 21. 1. 2019 odpor P. K., který uvedl, že byl žalobcem zmocněn k jeho zastupování ve správním řízení, vedeném pod spisovou značkou uvedenou v záhlaví odporu (pozn. soudu: v záhlaví odporu byla uvedena sp. zn. MJ/23781/2018/ODSH/Sta). Dále P. K. sdělil, že plnou moc přijímá v plném rozsahu a pro celé řízení a že podává odpor. Tento odpor zaslal z e-mailové adresy: x@centrum.cz.
13. Dne 26. 1. 2019 zaslal P. K. tentýž odpor datovou zprávou, odesílatelem byl P. K.
14. Dne 4. 2. 2019 bylo žalobci doručeno sdělení žalovaného, že příkaz ze dne 11. 1. 2019 nabyl právní moci dne 24. 1. 2019.
15. Dne 9. 4. 2019 zaslal P. K. žalovanému podání, ve kterém uvedl, že se omlouvá za nepřiložení plné moci, protože kopií plné moci při podání odporu nedisponoval (byť smlouva o zastoupení uzavřena byla). Vysvětlil, že žalobce posílal plnou moc na adresu P. K. poštou, neboť nemá scanner. S ohledem na krátkou lhůtu pro podání odporu podal P. K. odpor ve lhůtě, aniž by předložil plnou moc, aby neriskoval, že podá odpor po lhůtě.

Zástupce následně očekával výzvu žalovaného podle § 37 odst. 3 s. ř. k doplnění plné moci, k čemuž nedošlo. Navrhoval proto, aby žalovaný pokračoval v řízení.

16. Žalovaný dne 24. 4. 2019 žalobci sdělil, že příkaz nabyl právní moci a nelze jej zpětně rušit.
17. Dne 30. 4. 2019 podal žalobce žádost ke Krajskému úřadu Olomouckého kraje o uplatnění opatření proti nečinnosti. Krajský úřad dne 10. 5. 2019 s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 6 As 405/2017-33, žalobci sdělil, že žádosti nevyhověl.
18. Dne 31. 5. 2019 zaslal žalobce žalovanému žádost o uznání úkonu učiněného osobou jinou než zástupcem za úkon účastníka, které žalovaný usnesením ze dne 4. 6. 2019, č. j. MJ/28966/2019/ODSH/Sta, nevyhověl. Uvedl, že vzhledem ke skutečnosti, že správnímu orgánu a také soudům je P. K. znám i z jiných řízení, P. K. takováto podání činí obstrukčně v rámci procesní strategie a ne opomenutím, žalovaný žádosti nevyhověl. Proti usnesení ze dne 4. 6. 2019 brojil žalobce odvoláním, ve kterém namítal, že P. K. nepředložil plnou moc nikoli kvůli obstrukčním praktikám, ale protože mu žalobce plnou moc zasílal poštou.
19. Dne 14. 6. 2019 zaslal žalobce žalovanému podnět k provedení přezkumného řízení, kterému žalovaný vyhověl a rozhodnutím ze dne 27. 6. 2019 příkaz ze dne 11. 1. 2019 zrušil pro rozpor se zákonem.
20. Z výpisu z evidenční karty řidiče ze dne 10. 4. 2019 vyplývá, že předmětný přestupek žalobce byl na základě příkazu ze dne 11. 1. 2019 v této kartě evidován dne 24. 1. 2019 spolu s uloženou sankcí. Z aktuálního výpisu z evidenční karty řidiče vyplývá, že uvedený přestupek žalobce v evidenční kartě již evidován není.

F. Posouzení věci krajským soudem

21. Jelikož se žalobce vzhledem k výše uvedenému domáhal určení, že zásah byl nezákonný, je třeba předně připomenout, že podle § 87 odst. 1 část věty za středníkem s. ř. s., rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.
22. V nyní rozhodované věci žalobce považoval za nezákonný zásah to, že žalovaný nezákonně evidoval v kartě řidiče záznam přestupku žalobce ze dne 8. 12. 2017, o němž bylo rozhodnuto nepravomocným příkazem žalovaného. Krajský soud tak musel určit, zda se jednalo o nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s.
23. Krajský soud předně uvádí, že otázkou povahy zásahu spočívajícího v evidenci přestupku v registru řidičů se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 1 As 151/2014-23, v němž uzavřel, že k zaevidování záznamů o spáchaném přestupku a uložených sankcích dochází úkonem, který nemá formu rozhodnutí. Podle Nejvyššího správního soudu se jedná o zásah trvající povahy, a to od jeho zaevidování až do okamžiku, kdy registr řidičů nebude dané záznamy obsahovat, neboť žalobce je po celou dobu nucen strpět, že registr řidičů obsahuje záznamy o přestupcích, které spáchal, včetně za ně uložených sankcí. Z uvedeného rozhodnutí tedy vyplývá, že žalobce může brojit proti evidenci přestupku v registru řidičů žalobou proti nezákonnému zásahu dle § 82 s. ř. s.
24. Krajský soud dále přistoupil k posouzení, zda byl proti příkazu ze dne 11. 1. 2019 podán řádný odpor, který by uvedený příkaz zrušil.

25. Dle § 150 odst. 3 s. ř. platí, že *proti příkazu může ten, jemuž se povinnost ukládá, podat odpor ve lhůtě 8 dnů ode dne oznámení příkazu. Podáním odporu se příkaz ruší a řízení pokračuje; to neplatí, byl-li podán nepřipustný nebo opožděný odpor. Správní orgán vyrozumí podatele o podání nepřipustného nebo opožděného odporu. Lhůty pro vydání rozhodnutí začínají znovu běžet dnem podání odporu. Zpětvzetí odporu není přípustné. Odpor se podává u správního orgánu, který příkaz vydal. Příkaz, proti němuž nebyl podán odpor, se stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím.*
26. Mezi účastníky není sporné, že proti příkazu ze dne 11. 1. 2019 byl odpor podán. Dále žalovaný nerozporoval skutečnost, že odpor sám byl podán v přípustné formě dle § 37 odst. 4 s. ř. Z uvedených nesporných skutečností lze dovodit, že odpor byl podán včas, tj. ve lhůtě 8 dnů ode dne doručení příkazu žalobci, k němuž došlo dne 15. 1. 2019, neboť byl podán dne 21. 1. 2019 (a doplněn dne 26. 1. 2019).
27. Podstatou věci je tvrzení žalobce, že jeho včasný odpor způsobil zrušení příkazu, avšak žalovaný, jakožto prvostupňový správní orgán, na jeho základě přesto evidoval v registru řidičů údaje o údajném přestupku žalobce ze dne 8. 12. 2017. Naopak žalovaný zastává názor, že vydaný příkaz nabyl právní moci, jelikož žalobce nepodal řádný odpor proti příkazu. Mezi účastníky je tedy zásadní spornou otázkou to, zda měl být zástupce žalobce vyzván k odstranění nedostatku podání (nepředložení plné moci) podle § 37 odst. 3 s. ř. a zda došlo k podání řádného odporu či nikoli.
28. Podle § 33 odst. 1 s. ř. si účastník může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.
29. Plná moc je jednostranným prohlášením zmocnitele (účastníka správního řízení) především o rozsahu zmocnění a osobě, která byla zmocněna a dokládá, že se účastník správního řízení dohodl na svém zastoupení s jinou osobou (zmocněncem), a že mezi zmocněncem a zmocnitelem byla o tomto zastoupení uzavřena smlouva (ať již ústní či písemná). Podle § 34 odst. 1 s. ř. zástupce podle § 32 a 33 s. ř. v řízení vystupuje jménem zastoupeného. Z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému. Podle odst. 2 téhož ustanovení s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, se písemnosti doručují pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.
30. Podle § 37 odst. 3 s. ř. *nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.*
31. V nyní posuzované věci podal zástupce žalobce řádný odpor, ve kterém byla řádně identifikována věc, již se měl odpor týkat. Zástupce žalobce specifikoval obviněného (žalobce), uvedl, že podává odpor a dále sdělil, že plnou moc žalobce přijímá v plném rozsahu a pro celé řízení. Odpor byl podepsán zaručeným elektronickým podpisem (doplnění odporu ze dne 26. 1. 2019). Z podání zástupce žalobce tak bylo zřejmé, kdo jej podal, za koho zástupce jedná, o jakou věc jde.
32. Jediným nedostatkem podaného odporu bylo tedy to, že zástupce žalobce k odporu nedoložil plnou moc. Správní orgány (žalovaný ve sdělení ze dne 24. 4. 2019 a Krajský úřad Olomouckého kraje jako jeho nadřízený správní orgán ve sdělení o žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti ze dne 10. 5. 2019), aniž by zástupce žalobce vyzvaly k doložení

plné moci, měly bez dalšího za to, že žalobce nepodal řádný odpor splňující zákonem požadované náležitosti, a že příkaz ze dne 11. 1. 2019 nabyl právní moci. Argumentovaly rozsudkem rozšířeného Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2016, 6 As 106/2016-31, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že „soudy ani správní orgány nerozhodují ve vakuu, účastníci a jejich právní zástupci na straně jedné a orgány veřejné moci na straně druhé nutně reflektují i určitou zkušenost, kterou spolu bezprostředně ‚úředně‘ učinili. Není proto porušením procesní rovnosti, resp. rovnosti zbraní, pokud orgán veřejné moci např. při plnění své poučovací povinnosti vezme v úvahu, že se určité osobě – opakovaně a soustavně vystupující v pozici účastníka řízení nebo zmocněnce v typově obdobných řízeních – již příslušných procesních poučení mnohokrát dostalo, že je již proto není nutné opakovat, neboť pro danou osobu musí být postup orgánu veřejné moci předvídatelný. Úvahám ad hominem se nelze dost dobře vyhnout ani při hodnocení, zda procesní kroky účastníka řízení nebo jeho zástupce nevykazují znaky obstrukcí nebo dokonce zneužití práva, neboť takový závěr je možno učinit zpravidla až s jistou zkušeností s tím, jak taková osoba v jiných správních (a soudněsprávních) řízeních vystupovala. Nejde o nic nového či překvapivého, i soudy v případech frekventovaných notorických účastníků řízení berou v úvahu, že se jim v minulosti již opakovaně dostalo příslušných poučení o procesních právech a právní úpravě, což může vést k nejružnějším procesním důsledkům, ať už v upuštění od bezúčelného opakování obsahově totožných poučení nebo dokonce k závěru o systematickém zneužívání procesních práv (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 48/2016 - 20 ze dne 9. března 2016, usnesení č. j. 8 As 130/2012 - 10 ze dne 28. února 2013, z mnohých usnesení Ústavního soudu např. usnesení ze dne 22. prosince 2012, sp. zn. II. ÚS 4256/12, či ze dne 10. října 2012, sp. zn. III. ÚS 3747/14 a mnohá další)“. S těmito závěry se ztotožnil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, který doplnil, že „podává-li stejná osoba jako účastník či jako zmocněnec opakovaně listinná podání bez podpisu, není procesní chybou, pokud správní orgán nepostupuje podle § 37 odst. 3 správního řádu a osobu nevyzve k odstranění nedostatku podání. Stejně závěry platí i pro osoby nějakým způsobem spojené s osobami tyto obstrukční taktiky využívajícími. Takovéto podání je v těchto výjimečných případech zneužitím práva, nepožívá právní ochrany a nevyvolá samo o sobě žádné procesní důsledky. Správní orgán na ně nemusí nijak procesně reagovat“. Dle krajského soudu není argumentace citovanými částmi rozsudků v posuzované věci případná.

33. Krajský soud vycházel z jiného závěru uvedeného v rozsudku ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, dle kterého je zákaz zneužití práva „krajním prostředkem řešení právních sporů, je ‚poslední záchrannou brzdou‘ (ultima ratio), musí být tedy uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s principem právní jistoty (viz shodně usnesení rozšířeného senátu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008-74, č. 2099/2010 Sb. NSS, bod 28)“. Krajský soud má za to, že v posuzované věci podmínky pro závěr o zneužití práva naplněny nebyly.
34. Zástupce žalobce v rozhodované věci podal odpor bez obsahových vad, podání však neobsahovalo všechny náležitosti. Odpor byl prvním úkonem zástupce žalobce v řízení, u zástupce proto nebylo možné shledat, že by v posuzované věci postupoval obstrukčně. Z ničeho se nepodává, že by správní orgány rozhodovaly ve vícero skutkově shodných věcech téhož zástupce a že by tohoto zástupce o totožném nedostatku podání již informovaly a vyzývaly jej k doplnění plné moci. V posuzované věci proto nelze shledat opakovanost, systematické či úmyslné podání odporu bez přiložené plné moci. Žalobce plnou moc předal žalovanému dne 11. 2. 2019, tedy bezprostředně poté, co nahlížel do správního spisu a dozvěděl se, že nebyla k odporu přiložena; totéž učinil dne 9. 4. 2019 i

zástupce žalobce s omluvou a vysvětlením, proč nepředložil plnou moc v okamžiku podání odporu.

35. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 37/2015-36: *„Přestože je možné v rámci přestupkového řízení chápat určité procesní strategie některých účastníků řízení jako účelové, nezabývá to správní orgány povinností postupovat v souladu se zákonem.“* Krajský soud má za to, že žalovaný nebyl v posuzované věci oprávněn zohlednit zkušenosti se zástupcem žalobce ve skutkově zcela odlišných případech, ale měl v souladu s § 37 odst. 3 s. ř. zástupce žalobce vyzvat k doplnění plné moci. K stejnému závěru dospěl např. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 25. 2. 2013, č. j. 11 A 135/2012 – 37, ve kterém vyslovil, že *„pokud žalobce učiní podání, ze kterého vyplývá, že je právně zastoupen, ale plnou moc pro právního zástupce nepřiloží, je správní orgán povinen v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu z roku 2004 vyzvat žalobce k odstranění vady podání, tedy k doložení plné moci“*. Krajský soud uzavírá, že v posuzované věci žalobce podal řádný odpor, přičemž z ničeho se nepodávalo, že by nepředložení plné moci mělo být v této konkrétní věci obstrukční taktikou zástupce žalobce. Bylo tedy povinností žalovaného jednat v souladu s § 37 odst. 3 s. ř. a vyzvat zástupce žalobce k předložení plné moci. Krajský soud se tak neztotožňuje se závěry správních orgánů, že proti příkazu ze dne 11. 1. 2019 nebyl podán žádný odpor. Uvedený příkaz tak není způsobitelným podkladem pro provedení záznamu v registru řidičů. Z výpisu z evidenční karty řidiče ze dne 10. 4. 2019 však krajský soud zjistil, že žalovaný přes tuto skutečnost daný přestupek v evidenční kartě řidiče k 24. 1. 2019 zaevidoval.
36. Krajský soud však z předloženého správního spisu dále zjistil, že rozhodnutím ze dne 27. 6. 2019 žalovaný zrušil příkaz ze dne 11. 1. 2019 pro rozpor se zákonem, příkaz ze dne 11. 1. 2019 tak nenabyl právní moci. Na zrušení příkazu ze dne 11. 1. 2019 reagoval žalovaný tak, že z evidenční karty žalobce uvedený přestupek vymazal. Krajský soud proto nepřikázal žalovanému odstranit z registru řidičů z evidenční karty řidiče záznam přestupku ze dne 8. 12. 2017, ale vzhledem k tomu, že aktuální evidenční karta záznam již neobsahuje, deklaroval, že evidence přestupku v registru řidičů v kartě žalobce byla nezákonným zásahem, neboť byla učiněna na základě nezpůsobitelného podkladu pro provedení záznamu do registru řidičů dle § 120 odst. 2 zákona o silničním provozu.
37. Krajský soud dále uvádí, že Nejvyšší správní soud se opakovaně zabýval přičitatelností zásahu ve věcech záznamů v registru řidičů, přičemž uzavřel, že: *„Žalovaný je v souladu s § 119 zákona o silničním provozu orgánem veřejné správy, který je odpovědný za vedení registru řidičů a za správnost údajů zaznamenaných v této evidenci. Je proto odpovědný i za to, pokud registr obsahuje záznamy o přestupcích, případně záznamy o bodech či zákazech řízení, přestože rozhodnutí, na jejichž základě byly tyto záznamy učiněny, byla zrušena.“* (blíže viz rozsudek ze dne 30. 8. 2018, č. j. 1 As 68/2018-26). V rozsudku ze dne 26. 8. 2019, č. j. 1 As 40/2019-40, který se týkal skutkově obdobné věci jako je věc nyní posuzovaná, Nejvyšší správní soud konstatoval, že není na místě argumentace zásadou presumpce správnosti aktů veřejné moci, neboť žalobci *„nelze klást k tíži pochybení správních orgánů spočívající v nesprávném zhodnocení včasnosti odvolání a vyznačení právní moci na rozhodnutí o spáchání přestupku. Jakkoliv žalovaný v době, kdy záznam o spáchaném přestupku provedl, o těchto pochybeních nevěděl či ani vědět nemohl (a nelze mu tak vytýkat, že by snad postupoval svévolně), nic to nemění na skutečnosti, že tento záznam postrádal dostatečný podklad v podobě pravomocného rozhodnutí správního orgánu o spáchání přestupku, a byl proto učiněn v rozporu se zákonem. [...] Nezákonný zásah je mu proto plně přičitatelný i po dobu, kdy ještě nevyšlo*

najevo, že rozhodnutí o spáchání přestupku není pravomocné.“ Žalovaný je tak odpovědný za záznam v registru řidičů po celou dobu jeho evidence, pro nějž neměl způsobilý podklad, jelikož příkaz ze dne 11. 1. 2019 nikdy nenabyl právní moci, neboť byl zrušen včasné podaným odporem.

38. Krajský soud tudíž přisvědčil žalobě, že evidence přestupku v registru řidičů v kartě žalobce byla nezákonným zásahem a rozhodl dle § 87 odst. 2 s. ř. s. jak uvedeno ve výroku I. rozsudku.
39. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce byl v řízení úspěšný a vzniklo mu tak právo na náhradu nákladů řízení. Jeho náklady tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč a odměna advokáta, a to za dva úkony právní služby po 3 100 Kč a dvakrát režijní paušál po 300 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), tj. 6 800 Kč. Celkem tedy náhrada nákladů řízení představuje částku 8 800 Kč. Krajský soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů za repliku ze dne 6. 6. 2019 a doplnění žaloby ze dne 27. 8. 2019, neboť tyto výdaje nepovažuje za účelně vynaložené, jelikož žalobce v těchto podáních opakoval či pouze dále rozvíjel tvrzení uvedená v žalobě. Informace o tom, že příkaz ze dne 11. 1. 2019 byl zrušen v přezkumném řízení, vyplývala ze správního spisu, nebylo tedy třeba, aby žalobce o této skutečnosti krajský soud samostatným podáním informoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 30. září 2019

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu